

GEȚII CARE NE PRIVESC

Editura Stefadina 2018

Pelasgi le-a spus grecii (de la Pallas, Paloș, Peleg, Peleaga, Peleş; *Zeul Paloș* la care se închinau; sabie cu vârful întors (sica), ce ne trage înapoi, la „izvoare”), cei veniți în valuri de la nordul Dunării târziu în istorie (istoricii spun că primii greci au apărut în sec. XVII î.Hr.) cei ce i-au găsit diseminați pe întreg teritoriul peninsulei Balcanice, dar și în Asia Mică și pe țărmurile Mării Mediterane. Peninsula Balcanică are numele de la „bâlc”, cu sens de „*băltoacă, mlaștină, mocirlă, smârc*”, și asta pentru că, după Marele Potop care a fost, apele mărilor și oceanelor au urcat până în subcarpații românești (pe acolo pe unde trec și astăzi *Brazdele lui Novac* și ale lui *Troian*); întreaga „balcanie” devenise un smârc sărat, pustiu). *Geții de Aur primordiali* au adunat aici un popor multietnic; ei au fost cei care au reușit să salveze oamenii din cataclism, să le ofere o casă, o masă, un rost (civilizație nerăzboinică, pașnică). Semințiile, după ce și-au înmulțit aici neamul (Pomul Vieții lor), au pornit să colonizeze planeta refăcută (rezidită). De aceea ei au mulțumit mai apoi cum au putut geților și au construit monumentul *Biserica Omului* de la Adam – Clisi (unde sus pe acoperiș au reprezentat o familie de geți, ca bune gazde ce le-au avut), le-au ridicat statui gigantice acestor daci la Roma, au dus pe mai departe simbolurile Vechii Religii Valaho-Egiptene, spre știința viitorului.

Pelasgi sau *Geții de Aur* primordiali au ajutat la organizarea noilor state și au condus o vreme aceste popoare din întreaga Europă, dar și din Asia, Africa, America. Iată că și arheologii încep să aducă dovezi în acest sens, prezentând o ipoteză spectaculoasă: exista o legătură între egipteni și pelasgi, implicit și cu *Geții de Aur* primordiali. Înaintea Egiptului faraonic a existat un Egipt pelasg. Această afirmație se bazează pe mai multe documente și descoperiri arheologice. Diodor din Sicilia (cunoscut ca Diodor Siculus, de la „sica” geto-dacă), istoric roman de origine greacă (!; sau „sican”) (90-

30 î.Hr.) a fost cel care a scris în textele sale despre o civilizație pelasgă din vechiul Egipt. Capitala se afla la Teba, nume pelasg („T – e – Ba”, cu sens de „T” stâlp al Cerului, ce poate cădea oricând („Ba”, sau „Nu”, cu sens de „este și nu este”). Tot el spunea că pelasgii se considerau cel mai vechi popor din lume, cel dintâi. La început egiptenii credeau doar în două zeități, Cerul și Pământul, considerați ca cei doi Zamolxe („ZA-MOȘ – e”, ca legătură de lanț veche; ce ne ține legați de materie și de cataclismul periodic). Centrul spiritual era în Dacia (D’acia), loc de început al *Vechii Religii Valaho – Egiptene*. În vechile papirusuri descoperite în mormintele defuncțiilor egipteni se aflau texte în care era descrisă „țara de la nord, aflată lângă o apă sfântă, unde se duc sufletele celor morți”. Herodot (numit și Herodot din Halicarnas (nume luat special (tradus cu sens de „a hali – carnea” (cataclismul, dinții de lup, sau de crocodil)), istoric grec (!) (484 – 425 î.Hr), relatează că pelasgii numeau „pirami” pe oamenii cinstiți (cei care știau adevărul?). În vechile texte egiptene există trimeri la această categorie de oameni, astfel că denumirea de „piramidă” vine din această limbă veche, iar piramidele reprezentau imagini ale *Pietrelor de Moară Cerești* (Munții Cerului) ce vor lovi pământul. Pe cât de dramatică va fi această apocalipsă, la fel de dramatică este și povestea dintre Pyramus și Thisbe, relatată de Ovidiu în ale sale „Metamorfoze”. Mitul spune că cei doi tineri din Babylon se iubeau, dar familiile lor le puneau piedici (asemănătoare cu povestea lui Romeo și Julieta). Având la dispoziție doar o fisură într-un perete pentru a comunica (calea îngustă de salvare, de comunicare cu divinitatea), ei decid să se întâlnească în apropierea unei fântâni (sau a unui mormânt). Thisbe, care ajunge prima, se sperie de o leoaică cu botul însângerat. Ascunzându-se, ea își pierde vălul pe care leoaica îl sfâșie, iar Pyramus crede că iubita sa a fost mâncată de leu, ceea ce îl împinge la sinucidere cu a sa spadă, fapt ce va atrage mai apoi și moartea lui Thisbe, din disperare. Leul reprezintă Forța Vieții (Zeita Sarmis), iar aceasta îi va părăsi pe oameni la ceas cataclismic. Pyramus (*Cel cinstit*) apare și ca personaj în piesa „*Visul unei nopți de*

vară de William Shakespeare (tradus și ca „*Vârf de lance fluturândă*”, pregătită de atac). Arheologii care au creat ipoteza legăturii dintre civilizațiile geto-dacă și egipteană susțin și faptul că piramidele egiptene au avut ca model tumulii sau movilele funerare mult mai vechi, specifice pelasgilor. Ca piramide din țara noastră pot fi menționate *Vârful Toaca* (Cea care ne „toacă” mărunț), din masivul Ceahlău și *Vârful Păpușa* (2135m.; „păpușa”, ca „fantoșă”) din Parâng („Parul – lui – G”, sau lovitura de măciucă a apocalipsei; ca și în cântecul „*Parul să fie de soc./Să nu mă omori de tot*”), pe lângă care trece șoseaua transalpină (Poteca Dracului). În Munții Retezat (retezat ca și piramidele, fără de piramidion – ca o lovitură de Talpa Iadului, unde nu vedem, nu cunoaștem cine ne lovește din întunericul cosmic) avem trei vârfuri, cu același nume: *Vârful Păpușa* (Mama Gaya Vultureanca; Marea Apocalipsă), *Vârful Păpușa Mică* (Puya Gaya sau Mica Apocalipsă) și *Păpușa Custurii* (cea care aduce cuțitul de sacrificiu: „custura”). Păpușa reprezintă „statuia” zeului distrugător și creator (Marea Sperietoare, Mane-chinul). Casa ei este Moara Cerului – Piramida – Munte al Cerului MERU (sau „Su – meru”), reprezentat și prin zigate („Zi – Gura – T”, „Gura zeului”, ca și vortexuri cosmice (porți) ce se vor deschide din cosmos și ne vor lovi). Legende mitologice indiene spun că la baza acestui munte Meru s-ar afla Infernul (Naraka; distrugerea Vechii Creații), iar în vârful său s-ar afla Paradisul (Svarga; Noua Creație) și ținutul zeilor hinduși (Brahmaloka). Alte legende spun că muntele ceresc Meru este înconjurat de șapte grupuri circulare de munți din aur, separate de oceane. Mai spun tradițiile egiptene că, după moarte, sufletul faraonului (Far, ca loc al iluminării) se îndreaptă către Duat („Duo – T”, ca loc susținut (menajat) de două coloane ale cerului, loc al unui Arc de Triumf dumnezeiesc ce nu dă voie ca cerurile să cadă pe pământ aici (Țara Sfântă), tărâmul lui Osiris („Os și Iris”, ca „Putere a Veșniciei și tăriei, dar și a Ochiului ce vede tot”), situat în Țara Zeilor Muntelui (Muntenia avea munte doar în Bucegi (numit și „Ba – căuca”, adică cu sens de „NU bulversării care va

cuprinde lumea”, unde sunt și Altarele Zeilor), dar se poate urca și prin „spate”, dintre Brașov, pe la Sâmbăta, care este dublă (Sâmbăta de Sus și Sâmbăta de Jos)). Pe lângă acest tărâm curge o apă cu mai multe brațe, care împarte Duatul în șapte părți (simbol al celor șapte trepte (vămi) cerești), existând șapte trecători. Carpații chiar sunt împărțiți de ape în șapte mari masive muntoase. Ardealul era numit în vechile texte „*Țara de dincolo*”. Ca încă o curiozitate întâmpinată de cercetători, numele zeităților egiptene aveau în componența numelui cuvântul „Io”. Cartușul în care se înscrie numele faraonului este de fapt un „O”, lângă care se află un „I”, adică un „IO”. Acest cuvânt îl vom întâlni și în titulatura marilor voievozi români („Voie – vo – da”, sau „*Cel care dă voie*”), precum Io Mircea Voievod, Io Mihai Viteazul, etc. *Ram* era numit regele egiptenilor, numit și Regele Lumii (pe atunci Egiptul era un fel de capitală religioasă a Lumii, un fel de Vatican; așa s-au putut construi marile monumente egiptene, cu forțe umane internaționale), așa cum Miron Costin menționa în al său letopiseț (Leto, zeița uitării) că „*noi de la Ram ne tragem!*”, „Ram” este singura „ramură” veche din Copacul Vieții, cea care a supraviețuit cataclismului, când *Copacul Universal al Vieții* a fost „despuiat” de toate celelalte ramuri, precum în *Mitul lui Osiris* (Ram, Râm, Râmu, Ramu, Râmlean). Într-adevăr, Roma antică și-a luat titulatura de la vechiul Râm egiptean (ram), apoi a urmat Imperiul Romaion (Bizantin) și orașele ce au vrut să devină „Cea de a treia Romă” (Moscova, Veliko Târnovo (Târnova), etc.) În prezent, prin nu știu ce împrejurări, țara noastră are numele de „Roma – nia” (România; Ram – ania, sau „Mânia lui RO”, care se poate întoarce (OR), așa cum RA va deveni RE), putând fi chiar Noua Romă. Aici avem orașul Roman, ca reședință a Țării de Jos a Moldovei. Ca un semn peste timp, astăzi noi numim „RAM” (*Random Access Memory*) memoria calculatorului nostru (memoria cu acces aleator). Și aceasta pentru că doar memoria ne va mai rămâne, spre a ne salva, dacă o vom mai avea și pe aceea...Coincidențe sau nu, *Geții de Aur* primordiali au lăsat semne pe întreaga planetă despre misiunea lor sacră de salvare a neamului

omenesc, pe care și-au dus-o la îndeplinire cu cinste și onoare. Acum, dacă suntem Noua Romă („Roma – nia”), să vedem ce vom face noi în continuare...

Mormintele războinicilor daci din *Meseșenii de Sus* (jud. Sălaj)

Două morminte dacice au fost cercetate arheologic recent, în anul 2016, la Meseșenii de Sus (jud. Sălaj), de către arheologii din cadrul *Muzeului Județean de Istorie și Artă* (MJIA) Zalău, după ce specialiștii le-au descoperit întâmplător, mergând pe urmele căutătorilor de comori. Astfel, mai multe obiecte din fier, argint și chiar și sticlă au fost descoperite în apropierea unei cetăți dacice. Cercetarea din teren s-a făcut după ce în toamna anului anterior în zona au fost descoperite, întâmplător, două fibule (agrafe) și o pafta (cataramă) de centură, toate din fier, trecute prin foc (incinerare). „Am ajuns acolo după ce am avut semnalări că în zonă sunt căutători de comori. Am recuperat niște piese în urma lor – nu aveau valoare intrinsecă – iar la un moment dat am văzut niște pietre care nu ar fi trebuit să fie acolo. Ieșeau pur și simplu din covorul de frunze. Am dat cu piciorul de ele și a apărut imediat paftaua și cele două fibule”, a explicat arheologul Horea Pop, șeful Secției de Cercetare din cadrul *Muzeului Județean de Istorie și Artă Zalău*. Pentru că se apropia iarna, s-a luat decizia ca locul să fie cercetat după venirea primăverii, existând indicii că piesele descoperite ar proveni dintr-un mormânt dacic de incinerare, primul de acest fel descoperit în Sălaj și unul dintre puținele neînfuite găsite în România. Arheologii s-au întors la locul descoperirii inițiale, păstrând secret locul pentru a nu atrage în zona și alți căutători de comori. Spre surprinderea arheologilor și a voluntarilor participanți la cercetarea în teren, săpăturile au scos la

lumină nu unul, ci două morminte de incinerare, aparținând, cel mai probabil, unor războinici daci. Elementul care justifică teoria că este vorba despre două morminte – în condițiile în care terenul care le adăpostea a fost nivelat, cel mai probabil, tot în perioada dacică – este descoperirea unei noi cataramă, fiind vorba, așadar, despre două persoane. „*Când ai două paftale, ai două echipamente*”, explică arheologul. Cea de-a doua cataramă este mai elaborată decât prima și prezintă urmele unui placaj de bronz, semn că a aparținut unei persoane cu rang important în cetatea dacică din zonă. De altfel, ținuta cu care a fost incinerat războinicul respectiv mai conținea și alte două piese care îi subliniază rangul – două fibule de argint (vezi Foto 2), net superioare celor de fier, ce au aparținut celuiilalt războinic. Printre piesele mai inedite descoperite se numără și o așa-numită „mărgică cu ochi de păun” (cu mai mulți ochi albaștri), din sticlă azurie, trecută și ea prin foc (vezi Foto 3). „*Sunt piese greu de realizat: ochii sunt făcuți fiecare separat și inserați apoi în profunzime, iar apoi sunt polizați*”, ne spune Horea Pop. Asemănătoare cu „Ochiul norocos” sau „Ochiul răului”, o amuletă care, în credința poporului turc, protejează împotriva ochiului rău sau deochiului (un tip de forță negativă sau de putere malefică, ce apare dintr-o doză conștientă sau inconștientă de invidie sau de resentiment; aceasta se poate ascunde chiar și în cele mai binevoitoare complimente sau priviri). Amuleta are rolul de a atrage și a distruge energia negativă direcționată către purtătorul acesteia. Numele turcesc al acestui talisman este „Nazar Boncuk”. El poate fi văzut în Turcia atârând deasupra intrărilor din case, agățat la geamul din spate al mașinilor, purtată la gât de către multe persoane, și, mai ales, prins de îmbrăcămintea copiilor nou-născuți. Femeile îl poartă pe brățări, cercei, sau pe un lăntișor aflat în jurul gâtului. Ochiul rău este cunoscut sub diferite nume în tradiția unor diverse popoare: „ayin harsha” în limba arabă, „mauvais oeil” în franceză, „evil eye” în engleză, „mal occhio” în italiană, „jettatore” în dialectul sicilian, „mal ojo” sau „el ojo” în spaniolă, „ayin ha'ra” în ebraică, „büsen Blick” în germană și „oculus malus” în latină. Un

studiul genetic (AND) al specialiștilor de la *Universitatea din Copenhaga* au descoperit că peste 99,5 % din persoanele cu ochi albaștri, au suferit aceeași mutație genetică minoră ce a determinat culoarea irisului. Acest lucru indică faptul că mutația a avut loc inițial la o singură persoană, care a devenit strămoșul tuturor persoanelor cu ochi albaștri din lume. Oamenii de știință nu pot preciza cu exactitate momentul când a avut loc această mutație, dar o dovadă în acest sens sugerează că acest lucru s-a întâmplat în urmă cu aproximativ 10.000 de ani, când s-a înregistrat o creștere rapidă a populației în Europa determinată de dezvoltarea agriculturii dinspre Orientul Mijlociu și migrația populației din nordul Europei, în perioada Neoliticului. Mutațiile au avut loc la nivelul genei OCA2 și au întrerupt procesul de producere a melaninei din iris, determinând astfel schimbarea culorii ochilor în albastru. Posibil ca primul om cu ochi albaștri să fi apărut undeva în jurul Mării Negre (Marea Getică), de aici extinzându-se această caracteristică. Bărbații și femeile cu ochi albaștri erau considerați „altfel” de către ceilalți, având posibil un statut privilegiat (ochi de culoarea cerului). Putem așadar să legăm prezența mărgelilor tip „ochi de păun” din mormintele războinicilor daci din Sălaj și de modul în care era privită imaginea unui ochi albastru acum peste 2000 de ani („*Ochiul a toate văzător*”).

Chiar dacă au trecut mai bine de două milenii de la moartea celor doi războinici îngropați în Sălaj, piesele metalice din componența echipamentului celor doi mai păstrează urmele procesului de incinerare. „*Au acea patină, dată de arderea secundară, care ajută la păstrarea mai bună a fierului. Este vizibilă această ardere secundară la toate piesele, în măsuri diferite*”, ne spune Horea Pop. Vechimea pieselor este aproximată, deocamdată, și pe baza a ceea ce se știe despre cetatea dacică din apropiere. „*Cetatea a funcționat de la sfârșitul secolului II î.Hr., până inclusiv tot secolul I d.Hr. moment în care este distrusă, posibil în momentul unificării lui Burebista*”, precizează arheologul. Mărgica cu „ochi de păun” a fost

găsită crăpată, însă ea va fi dată în curând restauratorilor pentru a o aduce cât mai aproape de starea inițială. În total, în cele două zile de cercetări în teren, arheologii au scos la lumină zeci de obiecte – inclusiv un vârf de suliță, un vârf de lance, un topor din fier masiv, fragmente de fibule, un pinten cu încrustații de argint, ba chiar și o imitație de drahmă, o monedă grecească având ca legendă vaca și vițelul care suge de la ea (vezi Foto 1). *„Se vede că e imitație, pentru că în loc să scrie corect numele magistratului care răspundea de emiterea de monede – echivalentul lui Mugur Isărescu – au inscripționat ceva asemănător unui ornament. Un alt detaliu – botul vițelului nu ajunge la uger. Oricum, chiar dacă este falsă, moneda demonstrează că dacii nu avea numai o economie bazată doar pe troc”*, adaugă specialistul. Pot completa cu ipoteza existenței pe această monedă a imaginii Vacii Cerești cu al său vițel (fiu), ca legătură simbolistică cu *Vechea Biserică Valaho – Egipteană a Geșilor de Aur primordiali*, unde trinitatea era formată din Taurul Ceresc (Apis), Vaca Cerului (Nut; Hathor) și fiul acestora (Vițelul de Aur), simbolistica relevându-ne imaginea iconică cunoscută ca și „Mama cu Fiul”. De aici a pornit și ideea de sacralizare a acestui animal. Astfel moneda nu se dovedește a fi falsă, ci chiar originală. Potrivit lui Horea Pop, astfel de morminte dacice au mai fost descoperite în România, însă doar în zona Olteniei și în sudul Transilvaniei. Este adevărat, în sudul Transilvaniei și în Oltenia acestea s-au găsit cu ajutorul detectoriștilor, cu toate consecințele ce decurg de aici, adică fără rigoarea unei cercetări arheologice amănunțite. Morminte dacice au mai fost găsite și în sudul Ucrainei și chiar în Slovacia (teritoriu al *Geșiei de Aur primordiale*), între cele două zone – de sud și de nord – existând până acum o zonă (din care făcea parte și Sălajul) în care nu fusese făcută nici o astfel de descoperire. *„Acum avem această legătură”*, precizează arheologul. Oricum, mormintele dacice de incinerație erau apanajul elitei războinice, motiv pentru care sunt destul de rare. *„Oamenii simpli beneficiau de alt tratament – probabil li se împrăștiu cenușa, cert este*

că nu dispunea de astfel de morminte. De asemenea, există ipoteze potrivit cărora copiii nu puteau fi incinerați, ci erau înhumați”, explică el. „Diagnosticul pentru delimitarea și recuperarea mormintelor dacice s-a încheiat. A debutat pe zăpadă și s-a finalizat pe ploaie. Locația a fost cetatea dacică de la Meseșenii de Sus. Efortul a fost pe măsura descoperirilor care situează situl printre cele mai timpurii dintre cetățile dacice cunoscute până acum. Este vorba despre mijlocul sec. II î.Hr. imediat după alungarea celților din Transilvania. Cele două morminte, răvășite din păcate chiar de către daci, par să aparțină unei căpetenii și unui războinic. Piese de vestimentație sunt un argument în acest sens.”, transmite arheologul Horea Pop. Satul Meseșenii de Sus, unde se află cetățuia dacică, este situat în partea central-vestică a județului Sălaj în Depresiunea Crasnei, în partea nordică a muntelui Osoiul Ciontului (870 m), cel de-al doilea vârf montan al Meseșului (înălțimea maximă a acestor munți fiind atinsă în Măgura Priei - 996 m), în apropierea drumului județean (DJ191C) care leagă satul Crasna de municipiul Zalău. Prima atestare documentară a localității provine din anul 1213, când satul apare sub numele de *villa Rechul*, însă vechimea ei poate fi mult mai mare. Săpăturile arheologice făcute de-a lungul vremii pe teritoriul satului aduc dovezi materiale ale unor locuiri încă din cele mai vechi timpuri (mult înaintea primei atestări documentare), astfel: în versantul vestic al dealului Băile Meseșeni (în punctul Osoiul Macăului) s-au descoperit urmele unui turn de pază și semnalizare, de unde s-au recoltat fragmente ceramice atribuite culturilor Coțofeni, Wietenberg și dacică, iar în locul numit Valea Drăgoșeștilor s-au descoperit fragmente ceramice ce aparțin culturii Starčevo-Criș. Urmele unor turnuri de apărare și semnalizare s-au descoperit în mai multe puncte: în versantul Osoiul Ciontului, la o înălțime de 800 m, aproape de vârf (în partea nordică de locul numit La Oroiești), în Coasta Lată, deasupra locului numit Groapa Muierilor, iar altul în locul Sub Groapa Muierilor. Din punctul cunoscut de localnici sub denumirea de „Din jos de băi” provin materiale arheologice dacice